Boros Imre: Adócsalás és versenyjog

2014 november 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Alig alakult meg és lépett hivatalba az új Európai Bizottság, máris hatalmas botrány rázza meg az uniót.

Felmerült a gyanú, hogy Luxemburg, amelynek Jean-Claude Juncker másfél évtizedig volt a miniszterelnöke, korábban pedig a pénzügyminisztere, szervezetten játszik mintegy háromszáz nagy nemzetközi vállalkozás

(bankok, pénzügyi társaságok, energetikai és kereskedelmi hálózatok stb.) kezére, hogy azok eredményesen bújhassanak ki adózási kötelezettségeik alól azokban az országokban, amelyekben tevékenységük folyik, és menekíthessék pénzüket Luxemburgba, ahol az adótételek csak szimbolikusak.

Ezzel sértik azt a nemzetközileg elfogadott adóelvet, amely szerint adózni a tevékenység helyszínén kell. A részletekr?l több tízezer oldalnyi dokumentum „szivárgott” ki.

A The Guardian cím? brit lap november 5-én esettanulmányszer?en írt a módszerekr?l. A részletek tükrében talán már nem is különös, hogy Luxemburg a maga félmillió lakosával és háromezer négyzetkilométernyi területével immár a harmadik bizottsági elnököt adja az unióban, és az sem, hogy mindhárman hazájukban miniszterelnökök és pénzügyminiszterek is voltak korábban, tehát a pénzügyi és adózási rejtelmek és kibúvók jó ismer?i. (A Jacques Santer által vezetett bizottság testületileg bukott meg és távozott hivatali ideje lejárta el?tt korrupció miatt.) A luxemburgi „adómodell” ugyanis már régóta m?ködik, ez nyílt titok, de eddig érdemben nem bolygatta senki.

Abban, hogy éppen most irányult rá a figyelem, vélhet?en a 2008 óta dúló pénzügyi válságnak van a legnagyobb szerepe, valamint annak, hogy az így megkárosított országok nagyrészt ilyen és hasonló adóparadicsomok miatt nem képesek a pénzügyi egyensúlyt helyreállítani, a megszorításokon alapuló „strukturális reformok” pedig sehol nem vezettek eredményre, s?t az azokat alkalmazó kormányzatok bukásával, az érintett társadalmak destabilizálásával jártak.

A luxemburgi modell rendkívül egyszer?. Az érintett nemzetközi cégek ide telepítettek kis fiókcégeket. Ezek valójában nagyrészt számlagyártással foglalkoznak. Költségszámlákat bocsátanak ki a többi tagországban m?köd?, valós tevékenységgel foglalkozó és nyereséget (így tetemes adóalapot) termel? cégeknek. A luxemburgi „pénzügyi innováció” annyi, hogy ezeket a számlákat a helyi adótörvény jogcím szerint legalizálta, mint valós költségeket. A nagy cégek ide telepítették márkajogaikat, menedzsment-jogosultságaikat, innen adnak jó pénzért tanácsot, innen nyújtanak hiteleket. A „leghúzósabb” tétel a cégek Luxemburgból való finanszírozása. Ezt jelzi az ország gigászi méret? (háromezer-ötszázmilliárd dolláros) küls? adóssága, ami miatt azonban senki sem aggódik, pedig eléri a helyi GDP kilencszáz százalékát. Aggódni nem is kell, mert a pénz Luxemburgba olcsón lép be, az ország AAA min?sítés?, de onnan már komoly százalékokkal drágábban jut az érintett vállalatokhoz, mint banki vagy tagi kölcsön.

Kialakult tehát egy nagyon is egyoldalú pénzforgalom Luxemburg és az unió többi tagországa között. A luxemburgi adóalapok híznak, a többi tagországban pedig fogynak. Luxemburg kis népességgel és emiatt kevés állami teherrel rendelkezik, tehát kis adótételekkel is össze lehet szedni gigantikus bevételeket, míg a többi országban ezek a pénzek a közös kasszákból nagyon hiányoznak. Ha a luxemburgi kormány a gigantikus átmen? pénzforgalmon csak egyetlen százalékot keres, az is mesés jólétet eredményez. Lehet határtalan jólétet teremteni, lehet olyan képvisel?ket, f?biztosokat (vagy bizottsági elnököt) Brüsszelbe küldeni, akik lelkesen bírálják azokat a politikusokat, akik az efféle piaci igazságból már nem kérnek.

Nem kérdés, hogy a luxemburgi „adómodell” csalás, mégpedig folytatólagosan elkövetett, min?sített csalás. Érdekeltjei az ott bejegyzett cégek, a luxemburgi kormány és a magas életszínvonalon él? polgárok. Károsultjai pedig azok az államok, amelyeket a trükközéssel kizsebelnek. Az adócsalásért pedig a világ összes államában szigorú büntetés dukál, ráadásul az eltüntetett pénz vissza is jár.

Brüsszel nem tudja már eltussolni az ügyet – lépnie kell. A kín óriási. Az ügyet éppen annak a Jean-Claude Junckernek kellene felgöngyölítenie, akir?l a leghatározottabb bizonyossággal állítható, hogy tudomása volt a hazai adóügyi eljárásrendr?l és gyakorlatról. A kármentés érdekében tolják az ügyet a versenyjogsértés irányába, de szívesen elfelejtenék, hogy ez éppen az adócsalások miatt jött létre. Ha a versenyjogsértést végül meg is állapítják, a büntetés milliárdjai a brüsszeli kasszába folynak, a valós károsultak – a csalás miatt kényszerb?l túladóztatott polgártok és helyi kis cégek – kárpótlása pedig elmarad.

Juncker helyzete mégis sokkal kínosabb, mint Pierre Moscovicié, akit Franciaország delegált a bizottságba, és most hivatali kötelességei közé tartozna, hogy kormányának elküldje az értesítést a túlzottdeficit-eljárásról. Franciaország ugyanis már sok éve talán éppen a luxemburgi modell miatt tarthatatlan hiánnyal küzd, s tette ezt mindeddig szankciók nélkül. Gondolom, Moscovicinek a feladat iránti buzgalma Jean-Claude Juncker lelkesedéséhez hasonlítható.

Boros Imre –magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Ajánló